

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 1591

гр. София, 25.02.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в закрито заседание на 25.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

като разгледа дело номер **6294** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК във вр. чл.144 АПК.

Образувано е по искане на О. М. М., подадено чрез процесуален представител адв. П. Д. за изменение на решение № 7922 от 30.12.2021г. в частта относно разноските.

Препис от молбата с дата 21.01.2022г. е връчен на другите страни в процеса, като по делото е постъпил писмен отговор от [фирма], чрез адв. М. Ц. на 14.02.2022г.

С решение № 7922 от 30.12.2021г. е отхвърлена жалбата на О. М. М. срещу ЕКСПЕРТНО РЕШЕНИЕ на НЕЛК, Специализиран състав по вътрешни, белодробни и С. под № 1234 от заседание № 084 от 04.06.2021г. в частта по т.12 и т.19. С този съдебен акт О. М. М. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], вх.А, ет.4, ап.10 е осъден да заплати на [фирма], представлявано от Х. Г. З., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „К. село“, [улица] сумата от 500.00 /петстотин/ лева на основание чл.143, ал.4 от АПК.

Съгласно процесуалната разпоредба на чл.248 ГПК във вр.чл.144 АПК в срока за обжалване на съдебното решение, а ако същото е необжалваемо в 1 месечен срок от постановяването му, съдът по искане на страна по делото може да измени или допълни съдебното решение, в частта относно присъдените разноски. Жалбоподателят, чрез своя своя процесуален представител адв. П. Д. е подал молбата на 21.01.2022г., в срока за обжалване на постановения съдебен акт / същият е уведомен за неговото издаване на 10.01.2022г./, поради което същата се явява процесуално допустима, но неоснователна по същество.

Между [фирма] и адв. М. Ц. има договорено и реално заплатено възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 16.07.2021г. в размер на сумата от 500.00 /петстотин/ лева.

Касае за процесуално представителство, защита и съдействие по административно дело без определен материален интерес, при което размерът на адвокатското възнаграждение е определен по реда на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004г. на Висшия адвокатски съвет. Съгласно тази разпоредба, размерът на адвокатското възнаграждение е 500.00 лева.

Със съдебното решение е присъден именно този минимален размер, който освен, че съответства на изискването на чл.36, ал.2 ЗА и на чл.8, ал.3 на Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и не може да се счете за прекомерен.

В съдебното производство упълномощеният адвокат М. Ц. е осъществила реално процесуално представителство в полза на [фирма], като е депозиран писмен отговор по основателността на жалбата, представени са доказателства от заинтересованата страна и адв. Ц. е взела участие в проведеното открито съдебно заседание на 03.12.2021г., като е изразила становище и по същество на спора.

Ето защо, съдът приема, че адв. М. Ц. е осъществила ефективна защита по делото в съответствие с договореното с клиента си, с което в пълна степен е охранила правата му, което като резултат е довело и до отхвърляне на жалбата. Освен това съобразно чл.1 от Наредба № 1/09.07.2004г., размерът на възнаграждението за оказваната от адвоката правна помощ се определя по свободно договаряне въз основа на писмен договор с клиента, но не може да бъде по-малък от определения в наредбата минимален размер за съответния вид помощ. Аналогична е и разпоредбата на чл.36, ал.2, изр. второ от ЗА, съгласно която „размерът на възнаграждението не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет за съответния вид работа“. Следователно договореното и заплатено адвокатско възнаграждение от 500.00 лева отговаря на извършената работа от адвоката по делото, в минималния по Наредбата размер е и не е налице прекомерност по см. на чл.78, ал.5 ГПК във вр. чл.144 АПК. Дори и в хипотезата на прекомерност, когато съдът намалява разноските, не може да определи по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 ЗА.

Съгласно т.1 от Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16 на СЕС, първи състав „ разпоредбата на чл.101, § 1 ДФЕС вр. чл. 4, § 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат - под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката - да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет (България), и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл.101, § 1 от ДФЕС.“ Всеки съд следва да прецени дали с оглед на конкретните условия за прилагането такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

Приложението на правото на Европейския съюз, включително на тълкуването, дадено от СЕС по цитираното преюдициално запитване е служебно императивно задължение на всяка национална юрисдикция във всяко нейно производство, като е без значение дали насрещната страна е правила или не възражение за прекомерност против

адвокатския хонорар, претендиран от другата страна.

Националният съд е длъжен сам да приложи разпоредителната част от тълкуването, като тълкувателна правна норма със собствен регулативен потенциал. В изпълнение на това си задължение, настоящият съдебен състав намира, че присъденото възнаграждение за адвокатска защита е правилно определено, съответства на закона и не се преследват други освен легитимни цели, да бъде възнаграден действително положения труд от адвоката на заинтересованата страна.

Съдът изрично се основава и на разрешението дадено в т.3 на Тълкувателно решение № 6/06.11.2013г. по т. дело № 6/2012г. на ВКС на РБ, че „при намаляване на подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение, поради прекомерност по реда на чл.78, ал.5 от ГПК, съдът не е обвързан от предвиденото в § 2 от Наредба № 1/09.07.2004г. /отм./ ограничение и е свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата наредба минимален размер.

Мотивиран от горното и на основание чл.248 ГПК във вр.чл.144 АПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата от 21.01.2022г. на О. М. М., подадена чрез процесуален представител адв. П. Д. за изменение на решение № 7922 от 30.12.2021г. в частта относно присъдените в полза на [фирма] разноски в размер на сумата от 500.00 /петстотин/ лева.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба в 7-мо дневен срок от получаване на съобщението до страните пред ВАС на РБ.

ПРЕПИС да се връчи на страните на основание чл.138 ал.3 от АПК.

Съдия: